

let at paavise, om et Skib er sødygtigt eller ei. Der ligger en Vanskelighed, som man ikke kan komme ud over. Dernæst er det en given Ting, at det er ingenlunde saa tvivlsomt, hvorvidt Vedkommende gives nogen Skade ved et Tilsyn for Skibes Vedkommende som for de omtalte Sparekassers Vedkommende. Ethvert Medlem vil jo nok kunne forstaa, at der her er Spørgsmaal om saa væsentlige Interesser, at det ikke lader sig afseie paa den Maade. Den høitærede Minister udtalte, at fordi et Syn fra Bureau Veritas kunde være forpaalet med Hensyn til Skibene selv, er der den Mangel derved, at der ikke søres noget Tilsyn med Lasten eller Bemanningen. Da vil jeg dog mene, at skal Loven af 24de Marts 1875 anses for tilstrækkelig, vil det ogsaa kunne siges, at et lignende Tilsyn for Handelsflådes Vedkommende vilde være tilstrækkeligt.

Berg: Plimsoll er nævnt under denne Forhandling. Jeg har ikke hørt ham nævne med Andet end Nos og Gre, thi den Tilføining, at han var Enthusiast, er jo i Virkeligheden kun et Tillæg til Rosen, forsaavidt man da maa sige, at han har opfattet sit Thema, sit Emne med saa meget større Begeistring og Kjærlighed. Jeg tror heller ikke, det Navn skal nævnes paa anden Maade her end med Nos og Gre; thi hvorledes han end har grebet Sagen an, har han dog forstaaet ved sin Virksomhed at bringe et praktisk Udbytte tilveie, og neppe har vel Nogen greben en Sag i Humanitetens Navn, der har vundet en saa stor Anklang baade i hans eget Land og længere ud som han. Jeg vil indrømme, at vi vanskelig ved Behandlingen af denne Sag, her foreligger, kunne blive plimsollste Enthusiaster, thi Forholdene med Hensyn til den danske Skibsart og med Hensyn til den engelske Skibsart og med Hensyn til den engelske Skibsfart og med Hensyn til den engelske Skibsfart og med Hensyn til den engelske Skibsfart og med Hensyn til den engelske Skibsfart er meget forskellige, navnlig naar der ses paa, hvad der i disse Retninger, som dette Lovforslag omhandler, skal afhjælpes. Det er derfor meget naturligt, at her kunne Betragtningerne gaa meget imod hinanden for at finde den rette Grændse for, hvad man skylder Næderne til den ene Side og de Sæfarende til den anden Side, og det er saameget mere naturligt, som det er overordentlig betænkkelige Lister for Næderne nu og har været det i mange Aar. Det er ganske naturligt, at mange Nædere sømme sig meget ved at faae Baandene stramme, at faae paalagt forpaalet Byrder til dem, de have, naar det har viist sig, at de ikke kunne udrede de nærvedende og faae en ordentlig Fortjeneste ved deres Virksomhed, men tvertimod mange af dem aarlig have maattet sætte Penge til. Det er altsaa meget forstaaeligt, at disse Betragtninger komme frem her, og det saameget mere, som maatte de allerfleste Nædere her i Landet ere Fattigfolk. Det er jo en ren Misforstaaelse, naar man tror, at Flertallet af Næderne hertillands ere Grosfister og Kapitalfister. Det store Flertal af

Næderne, hertillands, er Fattigfolk, det er saadanne, der ere deres maatte skrøbelige Skude, som farer fra Havn til Havn, de ere ikke anden Eiendom, men maa være glade til, om de ved denne, som Næder og tillige som Skibsfører kunne tjene saameget — de tjene ikke saameget som en engelsk Matros — som en dansk Matros i samme Fart. Saaledes gaar det mange Nædere hertillands, og jeg antager, at det er særlig i disse Næderes Navn, de ærede Medlemmer her i Salen have talt, og at det er mere af Hensyn til dem, at de frygte, der skulle opstaa Byrder og Besværligheder, som yderligere vilde fortrydde en hel Række Skibe, som nu dog, om end kummerligt, ernære sin Mand, af vor Fart. Jeg siger, jeg forstaa, at dette er kommet frem; men over dette maa man ikke glemme det Humanitetens Princip, der fra første Færd af har fremkaldt Bevægelsen, og hvis Bølger andetseds ere gaaede noget stærkere, om de end, hvad der er naturligt, da de have naaet vore Kyster, ere noget svagere og jeg skal ikke negte, at dette Lovforslag er, set fra et plimsollst Standpunkt, kun en svag Efterdønning af, hvad der var oppe, da Bevægelsen først blev reist. Jeg siger, vi bør ikke glemme dette Humanitetens Princip, og jeg tror heller ikke, det vil kunne negtes af Nogen, at vi ogsaa hertillands have plimsollste Sigfister, og selv om de ikke ere mange, ere alle-rede de Exempler, der haves, tilstrækkelige til, at Lovgivningsmagten for Alvor, som det er sket, og som jeg haaber fremdeles vil ske, tager denne Sag under Overveelse. Da vi for fire Aar siden forhandlede den lille Lov om, at Skibe, kjøbte af Fremmede i udenlandske Havne, ikke maatte faae midlertidig Nationalitetscertifikat, medmindre de godtgjorde efter de paa Stebet gjældende Regler at være sødygtige, da kan jeg erindre, at jeg gjorde den meget ærede nuværende Indenrigsminister opmærksom paa, at det forsaavidt vilde blive en mærkelig Bestemmelse at vedtage, som de samme Skibe, der efter denne Lov ikke i fremmed Havn kunde gaa over til dansk Eiendom, blot behøvede at seile til dansk Havn for at blive dansk Eiendom og faae dansk Flag og endelig Nationalitetscertifikat, uden at Nogen kunde negte det. Det har været Tilfældet i de forløbne fire Aar. Man henviste til den Kommission, der var nedsat og de øvrige Forhandlinger; men dette Gul i Lovgivningen have vi endnu. Vi have en dansk Lovgivning, der forbyder en dansk Mand i England at kjøbe et engelsk Skib og lade Konsulen udstede et midlertidigt Nationalitetscertifikat paa dette Skib; men kan han komme ud af Havnen dermed, eller paa et andet Sted udenfor det engelske Territorium kjøber et engelsk Skib og han kan komme videre derfra, saa kan han seile lige til Kjøbenhavn med sin Sigfiste og sælge den til en dansk Næder, og her kan ingen Øvrighed negte det endelige Nationalitetscertifikat, som Konsulen paa vedkommende Sted